

Ο Πρόεδρος του Χαμόγελου του Παιδιού, για πρώτη φορά σε μία αλλιώςτική συνέντευξη...

Αναρτήθηκε στην κατηγορία: [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Οι περισσότεροι τον γνωρίζουν ως τον Πρόεδρο του Συλλόγου «**Το Χαμόγελο του Παιδιού**», καθώς οι δημόσιες εμφανίσεις του περιορίζονται κυρίως σε θέματα που αφορούν το Σύλλογο και τις δράσεις του. Όμως, η ιστορία του «Χαμόγελου» καθώς και το έργο που επιτελεί, είναι τόσο σημαντικά, που προσωπικά πιστεύω ότι αξίζει να γνωρίσει ο κόσμος καλύτερα τον άνθρωπο που βρίσκεται πίσω από τον –τυπικό κατά τη γνώμη του ιδίου– τίτλο του «Προέδρου».

Ο Κώστας Γιαννόπουλος μιλάει στο [Exelixeis.gr](#), έτσι όπως δεν έχει μιλήσει ποτέ ως τώρα.

Αφήνει τον τυπικό λόγο των ολιγόλεπτων δηλώσεων και των τηλεοπτικών πάνελ, και μιλάει απλά και ανθρώπινα, ως πατέρας κι «εργάτης» (όπως αυτοαποκαλείται), με λόγια μέσα από την καρδιά του. Εκφράζει τις αγωνίες του, τα παράπονά του, τις ανησυχίες του, τις δυνατές στιγμές με τα παιδιά της μεγάλης οικογένειας του «Χαμόγελου».

Τον συνάντησα στα κεντρικά γραφεία του Συλλόγου στο Μαρούσι. Η συζήτησή μας διήρκεσε περίπου 2 ώρες, ήρεμα και χωρίς καμία απολύτως βιασύνη. **Είδα μπροστά μου έναν άνθρωπο που αφέθηκε εντελώς και ξεδίπλωσε σκέψεις και συναισθήματα.** Άλλοτε ήρεμα και άλλοτε έντονα, ανάλογα με το θέμα κάθε φορά. Δε διστάσε να αναφερθεί σε περιπτώσεις ανθρώπων που χρησιμοποίησαν το «Χαμόγελο» για την προσωπική τους προβολή, ενώ για τις συκοφαντίες εναντίον του Συλλόγου – σύμφωνα με τις οποίες ο σκοπός είναι το κέρδος– ο Κώστας Γιαννόπουλος απάντησε πως το «Χαμόγελο» είναι πλούσιο όχι σε χρήματα, αλλά σε «καταθέσεις» ψυχής. **Άλλωστε, κατ' επιλογή του, όπως μου είπε, άφησε την επιτυχημένη επιχειρηματική του πορεία στο χώρο των υπολογιστών και της υψηλής τεχνολογίας, για να αφοσιωθεί εφ' όρου ζωής –και με την ίδια του τη ζωή– στο «Χαμόγελο του Παιδιού» που ήταν η τελευταία επιθυμία του γιου του Αντρέα.** Κατανοώντας ότι ο πόνος για έναν γονιό είναι μεγάλος, τον ρώτησα πρώτα αν ήθελε να μιλήσουμε για τον Αντρέα. Μου απάντησε πως θέλει πάντα να μιλάει για το γιο του... Άλλωστε, ζει μέσα από όλα τα παιδιά που ζουν σήμερα εξαιτίας της ιδέας του, της επιθυμίας του...

Ο Αντρέας, ένα σπουδαίο 10χρονο αγόρι, χάραξε το δρόμο της ευτυχίας για τα παιδιά, λίγο πριν φύγει για το «μεγάλο ταξίδι». Τα λόγια που έγραψε –μέσα σε μόλις λίγες γραμμές– στο ημερολόγιό του, κατάφεραν να «ταρακουνήσουν» τους μεγάλους και να γίνει αυτό που ο ίδιος ονειρευόταν και που για όλους μας πρέπει να είναι σκοπός ζωής. **Όλα τα παιδιά να χαμογελούν.**

Κύριε Γιαννόπουλε, στα 17 χρόνια λειτουργίας του Συλλόγου, πόσα χαμόγελα έχετε χαρίσει;

Πάρα πολλές χιλιάδες... Το να χαρίζεις χαμόγελα κάνοντας μία εκδήλωση, είναι το εύκολο. Μπορεί

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ
ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Όλοι ξέρουμε συζητάμε για
κάτι παιδιά στους δρόμους
που τους λείπει το χαμόγελο.
Τους λείπει το χαμόγελο
γιατί δεν έχουν λεφτά δεν

να είναι εύκολο το να δώσεις στα παιδιά τη δυνατότητα να περάσουν καλά για λίγο. Το να δώσεις χαμόγελο, όμως, σε παιδιά που δεν είχαν ποτέ φυσιολογική ζωή με τους γονείς τους, σε παιδιά που υποφέρουν από προβλήματα υγείας, σε παιδιά που έχουν περάσει τον τρόμο, τη φρίκη και τη βία, αυτό είναι φιλί ζωής, είναι χαμόγελο ζωής... Αυτά τα χαμόγελα, είναι τα πιο δύσκολα χαμόγελα που μπορεί να δώσει κανείς. Γιατί, για παράδειγμα, όταν βλέπεις ότι δε μπορείς να κάνεις ένα παιδάκι 3 ετών να γελάσει, όταν συνεχίζει να έχει «παγωμένο» βλέμμα και δε μπορεί να αλλάξει έκφραση, και μετά από 1-2 εβδομάδες αρχίζει και δείχνει ότι με την ασφάλεια, την αγάπη, τη θαλπωρή αλλάζει, αυτό είναι ένα χαμόγελο ζωής.

έχουν παιχνίδια, δεν έχουν φαΐ και μερικά δεν έχουν καν γονείς. Σκεφτήστε λοιπόν κι αφήστε τα λόγια αν εννοούμε κι αν δώσουμε ότι μπορούμε στα φευχά: αλβανάκια, ασπρα και μαύρα όλα παιδιά είναι και αξίζουν ένα χαμόγελο. Αυτός ο σύλλογος θα λέγεται: **ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ**. Ελάτε λοιπόν να βοηθήσουμε αν εννοούμε όλοι θα τα καταφέρουμε.
Ανδρέας Γιαννόπουλος

Από το περιοδικό του Ανάρτα. 9 Νοεμβρίου 1995

Το σημαντικότερο, λοιπόν, είναι το να δίνεις πρακτικά λύσεις σε παιδιά που βρίσκονται σε κίνδυνο μαζί με τις οικογένειές τους, γιατί τα παιδιά θέλουν την οικογένειά τους.

Αν, όμως, δεν υπάρχει η δυνατότητα να είναι με την οικογένειά τους, τότε δημιουργώντας μια «οικογένεια», όπως είναι το «Χαμόγελο του Παιδιού» με τα σπίτια μας.

Αλλά και στα νοσοκομεία, υπάρχουν άνθρωποι που βρίσκονται κοντά στα παιδιά και με τη δημιουργική απασχόληση τα κρατάνε σε καλή κατάσταση, γιατί τα παιδιά –όταν σταματάει η χημειοθεραπεία– θέλουν να παίξουν.

Και, γενικότερα, δίνεται στα παιδιά η δυνατότητα να επιβιώσουν σε μια εποχή που περνάει «μαυρίλα» και καταστροφή. Τα παιδιά δε μπορούν να επτεξεργαστούν όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω και δίπλα μας, και η καθημερινή ψυχολογική «κακοποίηση» είναι δεδομένη. Έτσι, είναι πολύ σημαντικό γι' αυτά το να καταλάβουν ότι υπάρχουν κάποιιοι άνθρωποι κοντά τους, και μαζί με τους δικούς τους ανθρώπους, αλλάζουν ή θα αλλάξουν τη ζωή τους.

Πριν ασχοληθείτε με «Το Χαμόγελο του Παιδιού», ποιά ήταν η επαγγελματική σας ασχολία;

Εγώ, ήμουν ένας φτασμένος επαγγελματίας στο χώρο της πληροφορικής, με δύο εταιρείες. Ξεκίνησα την καριέρα μου το 1979-1980, φέρνοντας στην Ελλάδα – και αναλαμβάνοντας στη Μέση Ανατολή– μία πολυεθνική εταιρεία, η οποία μου ανέθεσε τη δημιουργία υποκαταστήματος στην Ελλάδα, και τη δημιουργία εργοστασίου στην Πάτρα πάνω σε τεχνολογία και υπολογιστές. **Ήμουν ένας φτασμένος επιχειρηματίας που κατάφερα κι έφερα αλλαγές στο**

Στα σπίτια του Συλλόγου «Το Χαμόγελο του Παιδιού», υπάρχουν πάντα άνθρωποι κοντά στα παιδιά. Είναι, πλέον, η οικογένειά τους...

χώρο της πληροφορικής. Ήταν γνωστό σε όλους ότι οι εξειδικεύσεις και ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούσα, κατάφεραν να αλλάξουν πολλά πράγματα στο χώρο της πληροφορικής.

Όλο αυτό, μου έδωσε τη δυνατότητα να ξέρουν όλοι ότι είμαι άνθρωπος με διαφορετική αντιμετώπιση των πραγμάτων όσον αφορά την τεχνολογία, αλλά κυρίως **ακολουθώντας την ηθική στο χώρο της πληροφορικής.** Γιατί αν βάλουμε τον παράγοντα «άνθρωπο» σε έναν υπολογιστή, ίσως δεν ακούγεται και πολύ συμβατός. Αλλά, την εποχή εκείνη κυριαρχούσε η πειρατεία στο λογισμικό. Ήμουν, όμως, από τους ιδρυτές σε κάποιους διεθνείς οργανισμούς που προσπαθούσαν να πολεμήσουν την πειρατεία. **Ενώ, λοιπόν, ήμουν πρωτοπόρος σε ένα χώρο που θα μπορούσα να βγάλω πάρα πολλά χρήματα, ακολούθησα τη λογική της ηθικής τάξης, που είναι να σέβεσαι τη δημιουργία του άλλου, κι έτσι προχώρησα.**

Αυτό, στη μετέπειτα ζωή μου με βοήθησε πάρα πολύ επαγγελματικά, γιατί ήξεραν όλοι ότι όταν θα ήθελαν να κάνουν μια δουλειά που θα έχει βάση, ηθική τάξη κι εμπιστοσύνη, ο Γιαννόπουλος ήταν ένας επαγγελματίας που θα μπορούσαν να τον εμπιστευθούν. Και αυτό βοήθησε, επίσης, στο να έχω ανθρώπους γύρω μου που με αγαπούσαν και με νοιάζονταν. **Όταν το 1995 έμαθαν ότι ο γιος μου ο Αντρέας είχε όγκο στο κεφάλι, οι πρώτοι που ανταποκρίθηκαν, ήταν άνθρωποι της πληροφορικής. Αυτοί που υποτίθεται ότι είναι ψυχροί επαγγελματίες, δεν ήταν καθόλου ψυχροί.** Άνθρωποι από το Σύνδεσμο Εταιρειών Πληροφορικής μου τηλεφώνησαν αμέσως για να σταθούν κοντά μου στο «γολγοθά». Τα περιοδικά του κλάδου έγραψαν κάποια άρθρα, τα οποία κυριολεκτικά με διέλυσαν ψυχικά, γιατί διάβαζα πολύ σημαντικά πράγματα.

Και, τελικά, διαπίστωσα ότι περνώντας τα χρόνια, μετά από 17 χρόνια πορείας στο «Χαμόγελο», οι πρώτοι αρωγοί ήταν οι συνάδελφοί μου, με τεράστιους εξοπλισμούς και γι' αυτό χρησιμοποιήσαμε την τεχνολογία. Άνθρωποι, οι οποίοι έχουν δημιουργήσει τις υποδομές και τις βάσεις για να σταθεί το «Χαμόγελο του Παιδιού». **Τέτοια παραδείγματα, μας δείχνουν ότι είμαστε πολύ μικροί στη ζωή και μας δείχνουν, επίσης, ότι ο ένας έχει ανάγκη τον άλλο. Αυτό είναι ένα παράδειγμα ζωής μέσα από μία υποτιθέμενη ψυχρή αγορά, που είναι η πληροφορική, που όμως μέσα της είχε ανθρώπους με ευαισθησίες και διάθεση.**

Και πριν από λίγο καιρό, σε μια ειδική Τελετή Απονομής

Business I.T. Excellence Awards 2012, μαζί με το Οικονομικό Πανεπιστήμιο, που είναι τα βραβεία που παίρνουν εταιρείες και άτομα για κάποιες τεχνολογίες, είχα την τιμή να με βραβεύσουν με το **Life Achievement Award**, αναγνωρίζοντας ότι ένας δικός τους άνθρωπος, ένας άνθρωπος της αγοράς τους, κατάφερε αυτό που κατάφερε με το «Χαμόγελο του Παιδιού».

Εγώ, όμως, αισθάνθηκα πάρα πολύ όμορφα, γιατί άνθρωποι που με γνωρίζουν, ξέρουν ότι δεν ήρθα από το πουθενά, αλλά πάλεψα, δούλεψα, και είχα μία οικονομική και κοινωνική κατάσταση. Δεν είμαι, δηλαδή, ο άνθρωπος ο οποίος –κατά την άποψη κάποιων που ενοχλούμε– *«ήρθε για να τα πάρει, ήρθε για να γίνει πολιτικός, ήρθε για να εκμεταλλευθεί το θάνατο του παιδιού του, ήρθε για να κάνει το ένα, ήρθε για να κάνει το άλλο»*.

Πώς αντιμετωπίζετε συναισθηματικά αυτά τα κακόβουλα σενάρια;

Τα σενάρια αυτά είναι βαλτά, δεν είναι από τον κόσμο. Γιατί ο κόσμος μας αναγνωρίζει με την εμπιστοσύνη του. Αυτά ήταν συγκεκριμένα σενάρια, στην αρχή πιο πολύ, από ανθρώπους που δε γνώριζαν κι έλεγαν ότι *«όλοι αυτοί τα παίρνουν»*. **Υπάρχει μια γενικόλογη και γενική άποψη ότι «Όλοι στην Ελλάδα είναι απατεώνες. Άρα, δε μπορεί ο Γιαννόπουλος να αποτελεί εξαίρεση».**

Αυτοί που έβγαζαν τα σενάρια, έβλεπαν ότι κάποιος φορέας –χωρίς να παίρνει κονδύλια– κάνει περισσότερη δουλειά σε καθημερινή βάση και με αναγνώριση του κόσμου. Άρα, τί άλλο μένει από τη συκοφαντία; Ναι, με ενοχλεί ακόμα και τώρα, παρ' όλο που μου λένε να μη μ' ενοχλεί, παρ' όλο που με προτρέπουν να μη δίνω σημασία στα λίγα πικρόχολα που υπάρχουν. Με ενοχλεί, γιατί δε χρειαζόταν να χρησιμοποιήσουν το «Χαμόγελο» για να προβληθούν.

Ίσα-ίσα, που στο «Χαμόγελο» μέσα –και είναι δική μου απόφαση–εγκλωβίστηκε. Η δική μου ζωή εγκλωβίστηκε... Δηλαδή, δεν είμαι ελεύθερος να κάνω πράγματα που μπορούσα να κάνω στο παρελθόν... Κατά καιρούς, ως άνθρωπος, μου λείπει η δημιουργία στο χώρο της επαγγελματικής δράσης μου... Κατά καιρούς, μου λείπει η ελευθερία μου... Όμως, είμαι πάρα πολύ ευχαριστημένος μ' αυτή την επιλογή μου και δεν το μετανιώνω...

Ο Κώστας Γιαννόπουλος τιμήθηκε με το βραβείο «Life achievement» για το έργο του στο «Χαμόγελο του Παιδιού».

Εγώ, λοιπόν, είμαι άνθρωπος του marketing. Σπούδασα στην Αγγλία, δούλεψα στην ελληνική Πρεσβεία τότε, παράλληλα με τις σπουδές μου, και πάλεψα στη ζωή μου. Δεν είμαι κάποιος που τα βρήκα όλα έτοιμα. Η επαγγελματική μου καριέρα ήταν τελείως διαφορετική. Τεχνολογία, computers, υψηλή τεχνολογία κ.λπ.

Όμως, στα 17 χρόνια στο «Χαμόγελο», έμαθα πράγματα που ως γονιός τα είχα ως ένστικτο. Αγαπούσα δηλαδή τα παιδιά μου, έδινα τα πάντα για τα παιδιά μου. Βέβαια, η οικογένεια διαλύθηκε από τότε που έφυγε ο Αντρέας. Μείναμε οι δυο μας, εγώ και ο άλλος μου γιος, ο Νίκος. Κάποια στιγμή, τώρα τελευταία ξαναπαντρεύτηκα. Μόνο μία εθελόντρια θα μπορούσε να γίνει «εθελόντρια» και στη ζωή μου. Γιατί δε μπόρεσε να με δεχτεί κανένας. Δεν ανέχεται η ζωή που κάνω. Η πρώην σύζυγος έφυγε από τη ζωή, είχε πρόβλημα υγείας. Η ζωή διαλύθηκε ουσιαστικά... Η μόνη μου οικογένεια αυτή τη στιγμή, είναι το «Χαμόγελο»... Και ο άλλος ο γιος μου, είναι κι εκείνος στο «Χαμόγελο»... Η φυσική μου οικογένεια, αυτό που ονειρευόμουν και είχα δημιουργήσει, με δύο παιδιά, χάθηκε... Και λέω σε κάποιους, αν έρθει ένας τώρα να μου πει «Θα σου δώσω 100 εκ. ευρώ να φύγεις από το 'Χαμόγελο', να το εγκαταλείψεις». Όχι, δε με εξαγοράζουν 100 εκ. ευρώ. Γιατί δεν έχει αξία το χρήμα. Δε μπορούν να καταλάβουν, από τη δική τους ίσως διάθεση, ότι δεν είναι όλα εξαγοράσιμα.

Όταν ήμουν επιχειρηματίας φτασμένος με τα εργοστάσια και τα λοιπά, όλοι με είχαν στα όπα-όπα. Τώρα, εκτός από τον κόσμο τον απλό, με αντιμετωπίζουν ως «Έλα μωρέ! Αυτός που ασχολείται με το Χαμόγελο του Παιδιού». Αν τότε είχα μία οικονομική άνεση, τώρα δεν μου έχει μείνει τίποτα. Για κάποιους, αυτόματα χάνεις την εγκυρότητά σου γιατί δεν έχεις τον πλούτο τον οικονομικό. **Ναι, έχουμε μια «τράπεζα» και είμαστε «πλούσιοι». Οι «καταθέσεις» όμως, είναι σε ψυχή και όχι σε χρήματα. Αυτή η ψυχή συσσωρεύεται και δίνει δύναμη.** Πολλές φορές έχουμε βρεθεί στο «μηδέν» τα καλοκαίρια –όχι μόνο τώρα, λόγω της οικονομικής κρίσης, αλλά και στο παρελθόν– που δεν είχαμε και δεν ξέραμε αν θα έχουμε χρήματα. Όμως, όλο και κάτι γίνεται πάντοτε και μας καλύπτει για να

συνεχίσουμε.

Και πρέπει να γίνει κατανοητό, ότι δεν είναι πάντα κάποιιοι άνθρωποι να σκέφτονται μπροστά το συμφέρον τους, και μετά το συμφέρον των άλλων. **Πρώτη φορά έπιασα τον εαυτό μου να βλέπω ότι δεν ενδιαφέρομαι για τη δική μου επιβίωση, αλλά για την επιβίωση των άλλων... Και χάρηκα... Όταν το συνειδητοποίησα πολύ έντονα, χάρηκα πάρα πολύ, γιατί φεύγεις από το μικρόκοσμο το δικό σου και πάζ σε ένα άλλο επίπεδο.** Μου το έχουν πει, κατά καιρούς, διάφοροι με τις φιλοσοφίες τους, και δεν τις καταλάβαινα... Τώρα, βλέπω στην πράξη κάποιες φιλοσοφίες να γίνονται πραγματικότητα...

Έτσι, η καθημερινότητά μου πλέον είναι το «Χαμόγελο». Και όχι μόνο η καθημερινότητα, αλλά και τα βράδια... Τα βράδια σε κρίσεις, –και δε θέλω, ούτε περιμένω από κάποιον να μου πει «ευχαριστώ»– κοιτάζοντας στα μάπα τους γονείς του ενός παιδιού που σώθηκε, είναι αυτό που μου δίνει τη μεγαλύτερη χαρά. Βλέποντας ένα παιδί που έχει επιβιώσει και είναι καλά, είναι αυτό που σου δίνει μία τεράστια ανταμοιβή. Βλέποντας παιδιά που τα είχαμε κοντά μας, και που πέρασαν στο Πανεπιστήμιο, που προχώρησαν στη ζωή τους κι έγιναν σημαντικοί άνθρωποι για τη ζωή τους, είναι η καλύτερη ανταμοιβή.

Και γι' αυτό **«Το Χαμόγελο του Παιδιού» κάνει πολλά περισσότερα από όσα γνωρίζει ο κόσμος.** Η τηλεόραση έδειχνε, αποσπασματικά, κάποιες άσχημες καταστάσεις που ζούσαν ορισμένα παιδιά, και το «Χαμόγελο» ανταποκρίθηκε. Όποτε, όλες αυτές οι αναφορές και τα ρεπορτάζ, έδειχναν ένα μέρος του «Χαμόγελου», γιατί εστίαζαν σε συγκεκριμένα πράγματα.

Όλα τα άλλα, η προληπτική ιατρική σε όλη την Ελλάδα, τα νοσοκομεία, τα ασθενοφόρα, οι εξαφανίσεις, το Amber Alert, τα Κέντρα Στήριξης Οικογένειας –που λειτουργούν σε σε 24ωρη καθημερινή βάση– δεν ήταν γνωστά. Αλλά, εμείς δεν περιμέναμε να «δείξουμε» κάτι για να «φαίνεται» απλώς κάτι. Το μόνο που θέλαμε, ήταν να κάνουμε πράγματα. Ο κόσμος μας αγαπάει γι' αυτά που έχει ακούσει, και γι' αυτό το λόγο προσπαθούμε το τελευταίο διάστημα να κάνουμε πιο γνωστό το τί γίνεται.

Ωστόσο, η συκοφαντία γυρίζει μπουμέρανγκ. Γιατί εμείς, **είμαστε ένας φορέας που λειτουργεί 17 χρόνια, που έχει κοντά του 2.000 εθελοντές και απασχολεί γύρω στους 310 επαγγελματίες, από τους οποίους το 10% είναι διοικητικό προσωπικό.**

Exelixeis.gr

Οι περισσότερες εγκαταστάσεις μας, είναι προσφορά. Το ίδιο και τα αυτοκίνητα, τα τρόφιμα, τα ρούχα και, φυσικά, έχουμε και οικονομική στήριξη για να μπορούμε να πληρώσουμε το προσωπικό μας, τα καθημερινά μας έξοδα.

Άρα «κινούμε» το ενδιαφέρον, γι' αυτό «ενοχλούμε» κάποιους. «Κινούμε» την προσφορά σε είδος, τη συμμετοχή των ανθρώπων.

Και μετά, έφτασε σε ένα σημείο που πλέον να έχει αναγνωριστεί περισσότερο θεσμικά το «Χαμόγελο» σε διεθνείς οργανισμούς απ' ό,τι το δεχόταν το ελληνικό κράτος. Το οποίο ελληνικό κράτος το «ενοχλούσαμε», γιατί **αποδεικνύαμε ότι με απλούς τρόπους, και όχι με τεράστια κονδύλια, μπορείς να κάνεις πολλά πράγματα**. Μας έδιναν βραβεία, μου ζητούσαν να μπω στην πολιτική σκηνή, είτε το ένα κόμμα είτε το άλλο, να πάω για Δήμαρχος ή οτιδήποτε άλλο. Αλλά, το «Χαμόγελο» «ενοχλούσε», γιατί καταδεικνύαμε καθημερινά το έργο μας –και όχι δημοσιοποιώντας πάντα– δίνοντας προσκλήσεις, κάνοντας προτάσεις, κάνοντας έρευνες, τις οποίες δίναμε στους αρμόδιους. **Όμως, οι έρευνες κατέληγαν στα καλάθια των αχρήστων**, όπως συμβαίνει με ένα δέντρο που οι ρίζες του έχουν απλώσει τόσο πολύ, που οτιοδήποτε λουλούδι πάει να φυτρώσει το «καίνε».

Διαβάζοντας τις έρευνες και τις εκθέσεις του Συλλόγου, θα συμφωνήσω στο ότι έχουν επιστημονικό, ακαδημαϊκό και πρακτικό ενδιαφέρον.

Έτσι είναι. Κάποια στιγμή, είχαμε υποβάλει μία πρόταση για την οριζόντια δικτύωση σχετικά με την προστασία των παιδιών πανελλαδικά –καθώς και την έρευνα που κάναμε σε όλη την Ελλάδα– για το τί φορείς υπάρχουν σε περιφερειακό επίπεδο. **Η πρότασή μας ήταν να γίνει οργάνωση για την προστασία των παιδιών σε περιφερειακό επίπεδο**. Το ελληνικό κράτος απέτυχε, και το παραδέχτηκαν όλοι. Και ξαφνικά, ερχόταν ο ένας υπουργός και έκανε το **ΚΕΣΑΘΕΑ** (Κεντρικό Επιστημονικό Συμβούλιο για την Πρόληψη και την Ανιμετώπιση της Θυματοποίησης και της Εγκληματικότητας των Ανηλίκων), ερχόταν ο άλλος υπουργός κι έκανε κάτι άλλο, ο άλλος διέλυε το ένα κι άρχιζε το άλλο. Δηλαδή, υπήρχε μία συνέχεια σε μια διαδικασία, και γι' αυτό έφτασε το «Χαμόγελο» εδώ που έφτασε. Πολλές φορές αισθάνομαι να απολογούμαι γι' αυτά που κάνουμε, γιατί δεν υπήρχε ποτέ η διάθεση να έχει η πρόνοια την οντότητα που χρειάζεται, και αυτό γιατί κατά την άποψη των πολιτικών δεν πουλάει η πρόνοια. Γιατί δε φαίνεται το έργο που κάνουμε για την πρόνοια. Έτσι, λοιπόν, το είχαν σε δεύτερη μοίρα. Πόσο μάλλον τώρα, που ήρθε αυτή η οικονομική κρίση, και που αποδεικνύεται ότι τα πάντα ήταν διάτρητα και δεν έχει μείνει τίποτα όρθιο.

Ο πολύς ο κόσμος γνωρίζει το «Χαμόγελο του Παιδιού» κι εσάς ως τον Πρόεδρό του. Δε γνωρίζει, όμως, το τί ακριβώς κάνετε προσωπικά. Πρακτικά, λοιπόν, με τί ασχολείστε;

Είναι ένας εργάτης ο Γιαννόπουλος, ο οποίος λειτουργεί 24 ώρες όχι μόνο για την οποιαδήποτε κρίση υπάρχει – ως κεντρικός συντονιστής του Amber Alert, συντονιστής του 1056, συντονιστής σε όλες τις διαδικασίες τις πρακτικές.

Αλλά και γνωρίζοντας όλα τα παιδιά που είναι κοντά μας με το μικρό τους όνομα και με τα προβλήματά τους. Μιλώ μαζί τους για τα σοβαρά προβλήματα τους, έρχομαι σε επικοινωνία με τα πιο μεγάλα παιδιά για το πώς θα προχωρήσουν στη ζωή τους και για κάποια προβλήματα που τους έτυχαν. Ξέρω και ξέρουν ότι ανά πάσα στιγμή θα με βρουν στο κινητό μου για να πουν το οτιδήποτε. **Άρα, δεν είναι ένα κλειστό κύκλωμα ιδρύματος, στο οποίο υπάρχουν τα στενά όρια κάποιων ανθρώπων που δε μπορούν να πάνε στον «Πρόεδρο».**

Καταρχήν, όταν ξεκίνησε το «Χαμόγελο», εγώ δεν ήθελα καν να έχω τίτλο. Δεν ήθελα τίποτα. **Είναι τυπικός ο τίτλος. Όλοι οι τίτλοι είναι τυπικοί σ' εμάς. Η ουσία, είναι η δουλειά.** Κι έτσι, το πρώτο διάστημα, Πρόεδρος ήταν ο Πέτρος Φιλιππίδης. Αργότερα, όμως, μου είπαν ότι επειδή τυπικά και ουσιαστικά είσαι εσύ εκείνος που ξέρουν όλοι, θα σου δώσουμε και τον τίτλο του Προέδρου. Άρα, το προεδρικό δεν είναι τίποτα άλλο εκτός από το να μου δίνει την οντότητα εκείνη που χρειάζεται για να υπογράψω κάποια χαρτιά ή να τηλεφωνήσω σε κάποιους υπουργούς.

Γιατί αν συμβεί κάτι, όπως μια εξαφάνιση που χρειάζεται να ταρακουνήσω, θα τηλεφωνήσω σε κάποιον υπουργό και θα τον πιέσω για να κάνει την ανάλογη κίνηση.

Εκεί, είμαι ο «Πρόεδρος. Αλλού, είμαι «εργάτης», «οδηγός», «με το τζιν και σκάβω» ή «πτοίζω». Κυκλοφορώ με ένα υπηρεσιακό αυτοκίνητο με φάρους, με σειρήνα. Ανά πάσα στιγμή, λοιπόν, με καλούν για να πάω σε κάτι έκτακτο.

Για οτιδήποτε συμβεί κατά τη διάρκεια του 24ώρου,

«συνυπάρχω» στη γραμμή μαζί με τους ψυχολόγους

και τους κοινωνικούς λειτουργούς, τον Εισαγγελέα

ανηλίκων, τον Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου, τον Ανπείσαγγελέα του Αρείου Πάγου, ή προσπαθώντας

να βρούμε λύσεις με τον Αρχηγό της Αστυνομίας ή με άλλους αρμόδιους. Πιέζοντας καταστάσεις, γιατί

π.χ. έγιναν λάθη που λειτουργούν σε βάρος των παιδιών. Ασχολούμαι και προσωπικά με υποθέσεις εξαφάνισης παιδιών, τις οποίες δεν τις χειρίστηκαν καλά κάποιιοι κι έπρεπε να τηλεφωνήσω εγώ για να κινητοποιήσουμε, γιατί διαφορετικά τα παιδιά θα κινδύνευαν.

Άρα, η καθημερινότητά μου δεν είναι τίποτε άλλο από δράση, δράση, δράση. Όλα αυτά που δημιουργήθηκαν στο «Χαμόγελο» δεν είναι τυχαία.

Κάποιοι άνθρωποι, κι εγώ προσωπικά,

δουλέψαμε πάρα πολύ. Παράλληλα με την

καθημερινότητα του να βρίσκεσαι στην «πρώτη

γραμμή», πρέπει να «ζητιάνεψεις» για να βρεις και

χρήματα για να επιβιώσει το «Χαμόγελο». Δεν είναι

τυχαίο ότι πέρυσι για ακόμα μία φορά βρεθήκαμε με

ενάμισι μήνα οικονομικής ζωής. Αυτό, όμως,

προϋποθέτει ότι πρέπει να «τρέξω», να δω

ανθρώπους, πρέπει να κάνουμε ειδικές καμπάνιες, να

βρούμε εταιρείες που μας κάνουν χορηγίες. Όλα αυτά

θέλουν χρόνο κι επαφές με ανθρώπους, ιδιοκτήτες εταιρειών, managers, όλους αυτούς οι οποίοι θέλουν

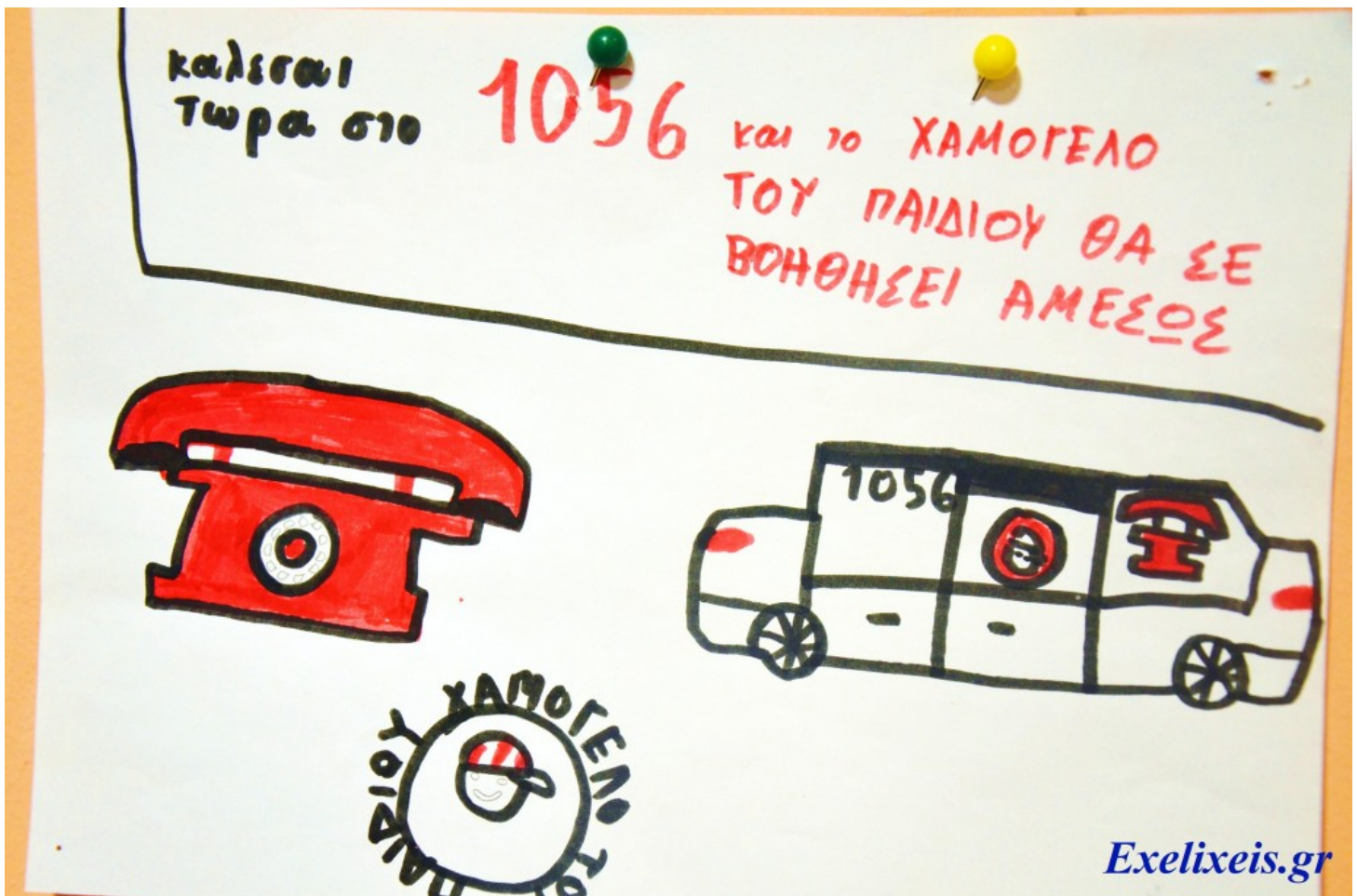
να μιλήσουν με τον Πρόεδρο του «Χαμόγελο». Όλοι θέλουν να μιλήσουν με τον Πρόεδρο. Εκεί,

χρειάζεται ο «Πρόεδρος». Εδώ, χρειάζεται ο «εργάτης».

Το «Χαμόγελο του Παιδιού» ήταν η επιθυμία του γιου σας, και σήμερα έχει φτάσει σ' αυτό το σημείο να δίνει ουσιαστικές λύσεις σε προβλήματα παιδιών. Ως άνθρωπος, ως πατέρας, σκέφτεστε πόσο σπουδαία ήταν αυτή η επιθυμία;

Όχι απλώς περνάει από το νου μου αυτή η σκέψη. Ζω μ' αυτό. Αλλά μου το υπενθυμίζουν και άνθρωποι σε όλη την Ελλάδα... «Ο μπαμπάς του Αντρέα, ο Σύλλογος του Αντρέα»... Δε με λέει «Πρόεδρο» ο κόσμος... Ποιος νοιάζεται για προεδριλίκια; Καταρχάς, πρέπει να πω ότι **το κέρδος το προσωπικό είναι τεράστιο, γιατί δε θα υπήρχα σήμερα αν δεν υπήρχε η επιθυμία του παιδιού μου να γίνει το «Χαμόγελο του παιδιού»...** Δεν είναι εύκολο να χάσεις ό,τι πολυτιμότερο έχεις στον κόσμο από τη μια μέρα στην άλλη, και να μπορέσεις να επιβιώσεις... Εγώ επιβίωσα... Άρα, είχα μεγάλο κέρδος... Γι' αυτό το λόγο λέω σε όλους, ότι συμμετείχα σε μία προσπάθεια από ιδιοτέλεια. **Είναι ιδιοτέλεια αυτό, το ότι κάνεις την επιθυμία του παιδιού σου πραγματικότητα.** Εδώ όμως, γνώρισα ανθρώπους που, χωρίς να έχουν κανένα λόγο, είναι εθελοντές και τρέχουν μέρα-νύχτα στο μετερίζι αυτό που λέγεται «χαμόγελο του Παιδιού». Δε θα τους γνώριζα ποτέ στις συμβατικές μου σχέσεις.

Η επιθυμία του γιου μου του Αντρέα, το ημερολόγιό του, είναι η παρακαταθήκη μας. Είναι αυτό που τους «ταρακουνάω» και με «ταρακουνάει». Τα απλά λόγια ενός 10χρονου παιδιού που έλεγε ξεκάθαρα «Αφήστε τα λόγια και κάντε ό,τι μπορείτε για τα παιδιά. Ασχέτως εθνικότητας, χρώματος, και θρησκείας», και με την κατάληξη «Αν ενωθούμε όλοι, θα τα καταφέρουμε». Είναι τόσο επίκαιρο, όσο ποτέ... Ένα 10χρονο παιδί, όπως και τόσα άλλα 10χρονα παιδιά ή και άλλης ηλικίας, αν τα ακούσουμε περισσότερο, θα καταλάβουμε ότι οι αγνές τους διαθέσεις, ο αγνός τρόπος με τον οποίο επικοινωνούν, θα μπορούσαν να μας διδάξουν πολλά. Εμείς μεγαλώνουμε και βάζουμε «φίλτρα» στην επικοινωνία μας. Έτσι, λοιπόν, έχω κερδίσει πάρα πολλά ως άνθρωπος... Κι έχω κερδίσει την εμπιστοσύνη ανθρώπων που είναι πολύ σημαντικοί, ανεξαρτήτως από τη θέση που κατέχουν. Στο «Χαμόγελο» συμμετέχουν από Εισαγγελείς του Αρείου Πάγου, μέχρι επαγγελματίες, επιστήμονες, εργάτες, γεωργοί, νοικοκυρές, απλοί άνθρωποι. Είναι μία πολύπλευρη συμμετοχή.

Όμως, είναι ένα κέρδος που δε μπορείς να το μετρήσεις... Νομίζουν κάποιοι ότι σ' αυτή τη χώρα όλα μετριούνται με χρήματα. **Εύχομαι, ακόμα και γι' αυτούς που αμφιβάλλουν και αμφισβητούν, να τους πάρω από το χέρι και να τους δείξω πόσος «πλούτος» υπάρχει ακόμα κι εκεί που δεν υπάρχουν χρήματα.** Κάποια πράγματα γίνονται χωρίς τη χρήση του χρήματος. Και σε ερώτηση «Τί κάνεις από εδώ και πέρα εάν τα πάντα έρθουν σε ακινησία;», η απάντηση είναι «Θα λειτουργήσουμε τα αγροκτήματα, θα επιβιώσουν τα παιδιά μας, τους το έχουμε πει, το ξέρουν, δε θα τα προδώσουμε».

Αν ήταν το χρήμα ο σκοπός, τότε με την πρώτη δυσκολία κάποιοι από εμάς θα είχαν

εγκαταλείπει την προσπάθεια. Άρα, είμαστε «μέχρι τέλους». Είμαι αποφασισμένος να φτάσω «μέχρι τέλους», όποιο κι αν είναι αυτό το τέλος. Είμαι αποφασισμένος να προφυλάξω με την ίδια μου τη ζωή το «Χαμόγελο του Παιδιού» και τα παιδιά μας. Το έχω κάνει ήδη. Βρέθηκα σε κίνδυνο αρκετές φορές. Προσωπικά, δεν το έχω πει ποτέ. Είναι πράγματα που δε χρειάζεται να παρουσιάζονται ως «ηρωισμοί». Αλλά τα παιδιά τα γνωρίζουν, και γι' αυτό το λόγο με έχουν πολύ ψηλά. Αν μιλήσει κάποιος στα παιδιά μας, ειδικά στα μεγάλα που προχώρησαν και που ξέρουν ότι είμαι το αποκούμπι τους, τότε θα καταλάβουν τί σημαίνει «Χαμόγελο του Παιδιού».

Όταν μάθατε για την επιθυμία του Αντρέα, την είδατε αμέσως με την ίδια σοβαρότητα με την οποία την εξέφρασε ώστε να κινητοποιηθείτε άμεσα;

Είδα μία επιθυμία ενός παιδιού που ήξερα... Και ήξερα γιατί ήταν παιδί μου... Από μικρό ήταν διαφορετικό... Ήθελε να κάνει πράγματα που ήταν τελείως διαφορετικά. Αλλά, προς το τέλος της ζωής του –το οποίο το ήξερε κι εκείνος ότι ερχόταν, όπως το ήξερα κι εγώ ότι ερχόταν– αποφάσισε να κάνει κάποια απλά πράγματα. Μέσα σ' αυτή την απλότητα, ήταν και αυτό που ανησυχούσε να βλέπει γύρω του παιδιά τα οποία υποφέρουν. Έβλεπε παιδιά στους δρόμους που ζητιάνευαν στα φανάρια. Και μέσα σ' αυτή την απλή διαδικασία –όπως το να πάει σε καλοκαιρινό κινηματογράφο, σε καλοκαιρινό θέατρο, να δει το «φίλο» του τον Σπύρο Παπαδόπουλο, να δει από κοντά ανθρώπους που έβλεπε στην τηλεόραση– ανησυχούσε και ήθελε να κάνει πράγματα και για τους άλλους.

Με συντάραξε όταν μου είπε την επιθυμία του...

Μου είπε το όνομα που ήθελε να δώσει. Δική του είναι η ονομασία «Χαμόγελο του Παιδιού»... Εγώ, στο γραφείο έγραφα κάτι βασισμένο σ' αυτό, δύο σελίδες στον υπολογιστή, και την άλλη μέρα που είχε ετοιμάσει το δικό του ημερολόγιο μου είπε *«Αυτή είναι μεγαλίστικη άποψη και αυτή είναι η δική μου άποψη»*. Το έφταξε μόνος του.

Το μόνο που έκανε η μητέρα του τότε, ήταν να φωτογραφήσει τη στιγμή που έγραφε το ημερολόγιό του, γιατί ξέραμε ότι ήταν μια μεγάλη στιγμή του παιδιού μας... Δεν ξέραμε ότι ήταν μια μεγάλη στιγμή των παιδιών στην Ελλάδα... Ξέραμε, όμως, ότι ήταν μια επιθυμία τελευταία ενός παιδιού που φεύγει από τη ζωή... Εύχομαι να μη το νιώσει κανένας αυτό... Είναι πολύ δύσκολο... Κι εύχομαι κανείς να μη βλέπει το παιδί του να γράφει την τελευταία του επιθυμία...

Έτσι, τηλεφώνησα στους επώνυμους που ο Αντρέας έβλεπε στην τηλεόραση και τους είπα *«Τηλεφωνείστε του για να του πείτε ότι στηρίζετε την επιθυμία του»*. **Το πήρα πάρα πολύ σοβαρά, σαν επιθυμία του παιδιού μου όμως. Δεν είχα φανταστεί ποτέ ότι αυτό, τότε που το έγραφε, θα έφτανε κάπου και το που θα έφτανε. Δεν μπόρεσα να φτάσω τόσο μακριά...** Στις 9 Νοεμβρίου του 1995, έγραψε το ημερολόγιο. Στις αρχές Δεκεμβρίου, έγινε η εκπομπή «Κόκκινη Κάρτα» με τον Γιώργο Παπαδάκη που παρουσίασε την τελευταία επιθυμία του Αντρέα, και στις 22 Δεκεμβρίου του 1995 ο Αντρέας έφυγε από τη ζωή... Μετά, όμως, δε μπορούσα να διανοηθώ το να μην κάνω την επιθυμία του πραγματικότητα... Δηλαδή, δεν ήταν δυνατόν για μένα να υπάρξω χωρίς να την πραγματώσω... Κι έτσι, πάλεψα με νύχια και με δόντια σε μία μεταβατική περίοδο –γιατί 11 μήνες τρέξαμε πάρα πολύ για να τον σώσουμε– για να κάνω πράξη την τελευταία επιθυμία του πιο αγαπημένου μου προσώπου που είχα στη ζωή μου...

Exelixeis.gr

Εγώ, είμαι ανοιχτός σε όποιον θέλει, και ειδικότερα σε γονείς που έχουν παρόμοια εμπειρία... Κάποτε, ήρθε ένας γονιός και μου είπε «Οχτώ χρόνια κλείστηκα στο δωμάτιό μου κι έκλαιγα μέρα-νύχτα για το παιδί μου. Και δεν έκανα τίποτα... Σε είδα που δημιουργήσες κάτι, και ήθελα να σε ρωτήσω... Πώς κατάφερες και δε 'διαλύθηκες' όπως 'διαλύθηκα' εγώ;». **'Διαλύθηκα' μέσα μου...** Ήμουν 'διαλυμένος'... **Δε μπορούσα να φανταστώ ποτέ ότι θα ξυπνήσω ένα πρωί και θα λατρεύω τη φύση, ότι θα μ' αρέσει πάλι αυτή η μυρωδιά της φύσης...** Ότι θα μπορούσα να ξαναμυρίσω τη μυρωδιά της φύσης και θα τη χαρώ... Κατάφερα, όμως, το τελευταίο διάστημα και ξαναγίνεται αυτό. Δεν αφήνω την πίκρα και τη φρίκη να μου ισοπεδώσει όλα μου τα συναισθήματα... Κατάφερα και τη δάμασα... Και την έχω σε ένα δικό μου κομμάτι... Δηλαδή, ακούω ένα τραγούδι που μου θυμίζει τον Αντρέα και δε σταματάνε τα δάκρυα... Δεν έχουν στερέψει... Αλλά, είναι δικές μου οι στιγμές αυτές... Είναι μοναδικές στιγμές... **Και όταν κάποιος φοβούνται μη με στενοχωρήσουν που θα μιλήσουν για εκείνον, για το χρόνο που έζησε, για το χρόνο που δημιούργησε κ.λπ., λέω «Μιλάτε για τον Αντρέα, γιατί χαίρομαι...».** Και ναι, χαίρομαι. Γιατί ένα παιδί κατάφερε κι έφτιαξε όλο αυτό το οικοδόμημα, το ψυχικό οικοδόμημα το οποίο ένωσε πολλές δυνάμεις. Και το «Χαμόγελο του Παιδιού» δεν ανήκει σε κανέναν. Ούτε στον Γιαννόπουλο, ούτε σε κανέναν. Ανήκει σε όλους μας.

Κύριε Γιαννόπουλε, στο τελείωμα της μέρας, κάνετε έναν απολογισμό; Για παράδειγμα, σας περνάνε σκέψεις όπως «Σήμερα, σώσαμε ένα παιδάκι κακοποιημένο ή βρήκαμε ένα παιδί εξαφανισμένο ή κάναμε ένα παιδί να χαμογελάσει ή, ακόμα, σήμερα δεν τα καταφέραμε εκεί...; Τί έχουμε να κάνουμε αύριο; Τί πρέπει να προλάβουμε;».

Όταν τελειώνει η μέρα, γιατί τελειώνει πολύ αργά, συνήθως 1-2 το πρωί, καθώς πρέπει να απαντήσω και στα mail που δέχομαι από όλη την Ελλάδα και από το εξωτερικό, **ο απολογισμός της ημέρας δεν είναι τόσο αυτά που καταφέραμε όσο αυτά που δεν καταφέραμε.** Γιατί αυτά υπερτερούν κι αυτά «βασανίζουν» πιο πολύ... Γιατί, για παράδειγμα, μας πήραν τηλέφωνο κι έπρεπε να πάρουμε τρία

παιδιά που είχαν κακοποιηθεί, τρία αδελφάκια ή δύο αδελφάκια ή ένα παιδί, και δεν τα καταφέραμε. Οπότε, σκέφτομαι «Από αύριο, τι μπορούμε να κάνουμε για να βελτιώσουμε αυτό που κάνουμε;». **Κι έτσι, ύστερα από τέτοιες σκέψεις, έγιναν περισσότερα σπίτια, έγιναν περισσότερες υπηρεσίες.**

Υπάρχουν στιγμές, που έρχονται κάποιοι άνθρωποι και με βρίσκουν στο δρόμο και με αγκαλιάζουν, με ευχαριστούν, και τότε καταλαβαίνω το τί γίνεται. Γιατί μου λένε «*Συνειδητοποιείς τί έχει κάνει το Χαμόγελο του Παιδιού στην Ελλάδα;*». Για να είμαι ειλικρινής, όχι. Όχι όσο θα έπρεπε. Κι έτσι, **ο απολογισμός είναι περισσότερο «Τί θα μπορούσαμε να κάνουμε και τί πρέπει να κάνουμε», παρά το να υπάρχει η χαρά για το τί δημιουργήσαμε.** Είναι άσχημο αυτό, γιατί δε σ' αφήνει να χαιρέσαι όσο πρέπει. Όμως, από την άλλη μεριά, **ο σκοπός μας είναι να βρίσκουμε λύσεις συνέχεια.**

Βέβαια, αυτό συνεχίζεται και μετά, στον ύπνο. Γίνονται «πάλες» μέσα στον ύπνο μου, και βλέπω όνειρα... Πώς καταφέραμε εκείνο, πώς δεν καταφέραμε το άλλο. Και ο ύπνος δεν είναι τόσο ήρεμος... Μέσα στον ύπνο μου, βλέπω πράγματα που γίνονται και που πρέπει να γίνουν... Πολλές φορές, παρουσιάστηκε πρόβλημα στην υγεία μου γιατί δεν ξεκουράζομαι. Με ρωτάνε «Πώς τα καταφέρνεις; Εμείς κουραζόμαστε, 'διαλυόμαστε'. Έχει φτάσει 2 η ώρα το πρωί κι εσύ ακόμα τρέχεις;». Είναι μια δύναμη που απέκτησα μέσα από αυτή τη διαδικασία που είναι μοναδική κι αισθάνομαι όμορφα γιατί μπορώ μέχρι τώρα να το προσφέρω αυτό... Και μπορώ να το προσφέρω και σε χειρονακτικό επίπεδο. Δηλαδή, οδηγώντας πολλές ώρες για να πάω κάπου ή ξενυχτώντας για να είμαι κι εγώ κοντά για να βρω ένα παιδί που έχει εξαφανιστεί, και την επόμενη μέρα δουλειά στο γραφείο. Είναι κάτι μοναδικό που, όμως, είναι πολύ δύσκολο να το περιγράψω με λόγια...

Έχω ζητήσει πολλές φορές από συναδέλφους σου να κάνουμε μια περιήγηση στο «Χαμόγελο». **Πολύ λίγες φορές κατάφερα να μιλήσω όπως μιλάω τώρα... Για μένα, για το «Χαμόγελο», για τη ζωή... Για το μεγαλείο που θα ήθελα οι περισσότεροι να γνωρίσουν, και όχι για να πουν «Μπράβο στον Γιαννόπουλο». Το μόνο που δεν περιμένω είναι αυτό...**

Για εμάς, το «μπράβο» και το «ευχαριστώ», είναι η κάθε λύση που θα δώσουμε την κάθε μέρα.

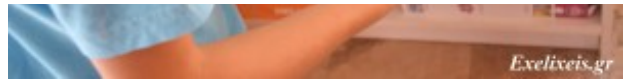
Οπότε, αν τα μαζέψεις αυτά τα «ευχαριστώ» και τα «μπράβο», είναι τόσο μεγάλα που οποιοδήποτε χαρτί, και οποιοδήποτε μπράβο απλό δεν έχει αξία. Εκείνο, όμως, που θέλουμε πάρα πολύ είναι να γνωρίζουν οι άνθρωποι τί πραγματικά συμβαίνει μέσα στο «Χαμόγελο του Παιδιού», μέσα στην «ψυχή» του.

Γι' αυτό το λόγο, όσοι έρχονται μέσα στα σπίτια μας –χορηγοί και άλλοι– και μιλάνε μαζί μας και βλέπουν τί γίνεται, μετά δε φεύγουν εύκολα.

Είναι αυτό, όμως, που λείπει... Είναι αυτό που δεν έχει κάνει κανένας πολιτικός μέχρι τώρα... Να

έρθει χωρίς κάμερες και να επισκεφθεί τους χώρους μας... Το έχουν κάνει ξένοι όμως. Το έχει κάνει η σύζυγος του Γενικού Γραμματέα των Ηνωμένων

Εθνών, το έχουν κάνει υπουργοί δικαιοσύνης και άλλοι από άλλες χώρες, κι έχουν ενθουσιαστεί. Το έχουν κάνει Αρχηγοί Αστυνομίας άλλων χωρών, υψηλά ιστάμενοι άνθρωποι που ήρθαν κι έκαναν κάποιες προσπάθειες μαζί μας για το θέμα του Amber Alert και των εξαφανίσεων. Στο εξωτερικό, δεν τους ενδιαφέρουν οι κάμερες. Δεν τους ενδιαφέρει η προσωπική τους προβολή.

Και πρέπει να πω και κάτι άλλο το οποίο είναι σημαντικό. Ο Γιαννόπουλος του παρελθόντος, ήταν ο άνθρωπος που έγραφε άρθρα και δε φαινόταν το όνομά του. Ήταν ο άνθρωπος που είχε έναν κολοσσό-εταιρεία, και δε φαινόταν πουθενά το όνομά του. Ήταν -και είναι- κατά της προσωπικής του προβολής. Έστω και για πράγματα που ήταν δικά του. **Κάποια στιγμή, όταν ξεκίνησε το «Χαμόγελο του Παιδιού», από τους 100 που ήρθαν οι 70 ήθελαν να κάνουν δημόσιες σχέσεις. Η μία ήθελε να προβάλλει το εργοστάσιό της, ο άλλος ήθελε να γίνει βουλευτής, πατώντας και χρησιμοποιώντας τη διάθεση ενός παιδιού και τη δημοσιότητα που πήρε το «Χαμόγελο».** Όταν, λοιπόν, είδα αυτή τη λογική και όταν είδα κάποιους να χρησιμοποιούν την επαγγελματική τους ιδιότητα προβάλλοντας και καλώντας τους σε κανάλια δεξιά κι αριστερά, και να ανοίγουν γραφεία, και από «πλάγια» να φέρνουν πελατεία, χρησιμοποιώντας το «Χαμόγελο», είπα «Όχι» και πήρα επάνω μου όλη την επικοινωνία.

Αυτό, έκανε πολύ καλό στο «Χαμόγελο», γιατί εμπιστεύθηκαν έναν άνθρωπο, είδαν την οντότητα, είδαν τι γίνεται, και μπορούν να με ελέγξουν καλύτερα εμένα από μία αφηρημένη διαδικασία. **Μου έκανε κακό, όμως, ως άνθρωπος προσωπικά, γιατί κάποιοι παρερμήνευσαν την προβολή μου ως «Προέδρου» του Χαμόγελου.**

Δηλαδή, υπάρχουν κάποιοι που λένε *«Βγαίνεις στην τηλεόραση; Είσαι 'μαϊντανός'»* κ.λπ. Όμως, όταν έβγαινα στην τηλεόραση, δε μιλούσα ποτέ για τίποτε άλλο εκτός από το «Χαμόγελο» και τα παιδιά. Αυτό, μετά από 17 χρόνια έγινε κατανοητό. *«Μα, τελικά, αυτός ο άνθρωπος δε λέει κάτι άλλο».* Θέλω να

πω ότι πολύ ευκαιριακά και πρόχειρα αντιμετωπίζουμε τους ανθρώπους και βγάζουμε συμπεράσματα και τους καταδικάζουμε ή τους ανεβάζουμε στα ουράνια.

Πέρυσι, αντιμετωπίσατε στο «Χαμόγελο του Παιδιού» μεγάλο οικονομικό πρόβλημα εξαιτίας της οικονομικής κρίσης. Πόσο πολύ ευαισθητοποιήθηκε ο κόσμος στο κάλεσμά σας;

Όπως όλοι στην Ελλάδα, έτσι και το «Χαμόγελο» επηρεάστηκε για δύο λόγους. Πρώτον, εξαιτίας της οικονομικής κρίσης οι χορηγίες περιορίστηκαν, ο κόσμος κλείστηκε στο δικό του το πρόβλημα, στη δική του επιβίωση, και οι εταιρείες αντιμετώπιζαν προβλήματα. Δεύτερον, υπήρχε η άποψη κάποιων ανθρώπων που τελικά θέλουν να κάνουν κακό αντί για καλό, ότι *«Το Χαμόγελο του Παιδιού είναι πλούσιο, μη το στηρίζετε».* Δηλαδή, με το ότι κάνεις έργο, με το ότι χρησιμοποιείς αυτοκίνητα, ασθενοφόρα, σπίτια που είναι χορηγίες, με το να μπορείς να τρέχεις σε όλη την Ελλάδα, σημαίνει ότι είναι «πλούσιο». Αυτό, λοιπόν, μας έκανε ζημιά.

Και σε μία εκπομπή διασκέδασης του Σπύρου Παπαδόπουλου –όπου ήταν καλεσμένοι εθελοντές, παιδιά μας κ.λπ.- είπα ότι έχουμε ενάμισι μήνα οικονομικής ζωής για να κρατήσουμε τις δράσεις μας, όχι

για να κλείσουμε. Γιατί οι 20 δράσεις σε όλη την Ελλάδα, θα μπορούσαν να περιοριστούν στις 3-4. Αυτό, όμως, τί σημαίνει; **«Κόβοντας» δράσεις, «κόβεις» παιδιά.**

Έτσι, λοιπόν, σε μια γενική συνέλευση που έγινε, είπα και είπαμε σε όλους – και πριν ακόμα προχωρήσουμε σε οποιαδήποτε κινητοποίηση – **«Πείτε μας τί να κόψουμε. Το Amber Alert; Τα νοσοκομεία; Τα ασθενοφόρα; Τις εξαφανίσεις; Τα κέντρα στήριξης; Τα σπίτια;»**. Για να πάρουμε απόφαση όλοι μαζί.

Για μένα, όποιο δάχτυλο και να κόψουν από το χέρι μου, ίδιος θα είναι ο πόνος. Με πονάει γιατί είναι παιδιά μου, είναι παιδιά μας, είναι παιδιά που στηρίζουμε.

Η απόφαση όλων σύσσωμη ήταν **«Τίποτα»**. Και, μάλιστα, κάποια μέλη της γενικής συνέλευσης ήταν διαφημιστές, χορηγοί μας, κι έκαναν την καμπάνια **«Πείτε μας τί να του κόψουμε!»**.

Η κινητοποίηση ήταν πολύ σημαντική. Μας τηλεφωνούσε κόσμος απ' όλη την Ελλάδα και από το εξωτερικό. Τελικά, κατάλαβα πόσο μας αγαπούσε ο κόσμος. Γιατί, κάποια στιγμή, καλοπροαίρετα μας θεωρούσαν δεδομένους, **«Εντάξει, το Χαμόγελο έχει δυνατότητες, θα επιβιώσει»**. Πώς όμως; Δεν είχαμε ποτέ έναν πλούσιο που μας έδινε κάποια χρήματα. Και, μάλιστα, έχω κάνει μια πρόταση και στο κράτος και παντού, ότι **«Βγάλτε μας από τη διαδικασία τη χρηματική. Ας αναλάβει κάποιος να καλύπτει τη μισθοδοσία περισσότερα»**.

Γιατί πρέπει να έχεις ανθρώπους για να κάνουν αυτή τη δουλειά που γίνεται επαγγελματικά και να μην παίζουμε με τις διαθέσεις κάθε φορά κάποιων εθελοντών που σήμερα είναι εδώ, αύριο δεν είναι. **«Ελάτε, λοιπόν, και καλύψτε όλα τα έξοδα αυτά, κι αφήστε εμάς να κάνουμε δουλειά».** **Δε γίνεται φυσικά αυτό, γιατί το κράτος αυτό δε λειτουργεί όπως στη Γαλλία που σε ανάλογους φορείς – επειδή ακριβώς τους εμπιστεύονται και τους ελέγχουν – τους δίνουν το 100% των λειτουργικών τους δαπανών.**

Υπήρξε, λοιπόν, κινητοποίηση, ενδιαφέρθηκε ο κόσμος. Ξεπεράστηκε το οικονομικό πρόβλημα;

Ξεπεράστηκε το πρόβλημα, κάνοντας βέβαια τεράστιες κινήσεις για να ξεπεραστεί. Όμως, δεν ξεπεράστηκε τελείως το πρόβλημα ποτέ. Και τώρα που μιλάμε, παλεύουμε για να μη φτάσουμε πάλι σ' αυτό το σημείο. Κάποια στιγμή, τα παιδιά μας επηρεάστηκαν από αυτό που λεγόταν **«Το Χαμόγελο κλείνει! Το χαμόγελο κλείνει!»**. Ήταν καλοπροαίρετοι αυτοί που το έλεγαν, δεν ήταν κακοπροαίρετοι. Δεν ξέρουν, όμως, ότι κάποιος εδώ **έχουμε βάλει πείσμα ζωής όχι μόνο να μην κλείσει το «Χαμόγελο» αλλά και μην αφήσουμε ποτέ τα παιδιά μας να αισθανθούν αυτή τη φρίκη.** Έτσι, λοιπόν, ο ενάμισης μήνας έγινε πέντε μήνες, κι ελπίζουμε να μην έρθουν τα χειρότερα για να μην επηρεαστεί και το «Χαμόγελο».

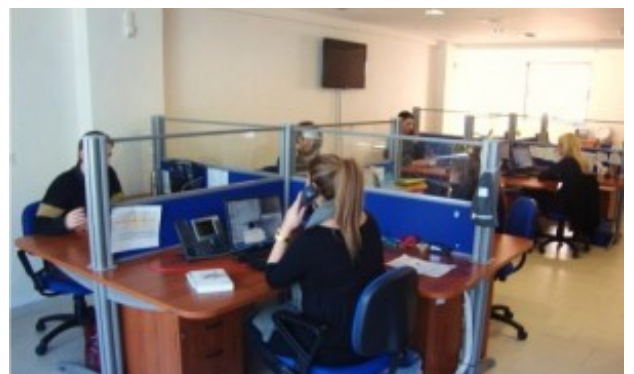
Exelixeis.gr

Πόσο σημαντικό είναι να υπάρχουν στο «Χαμόγελο» καί μόνιμοι επαγγελματίες της ψυχικής υγείας, κοινωνικοί λειτουργοί και όχι μόνο;

Είναι υποχρεωτικό, δεν είναι σημαντικό. Είναι υποχρεωτικό! Όταν τηλεφωνεί ένα παιδί που δηλώνει αυτοκτονία κι έχει πάρει φάρμακα, δε μπορεί να μιλήσει ο οποιοσδήποτε άσχετος, δε μπορεί να μιλήσει ένας άνθρωπος που δεν έχει περάσει από εκπαίδευση, από εποπτεία, από διαδικασία ανάλογη. Δε μπορείς να τρέξεις να στηρίξεις ένα παιδί, το οποίο έχει δηλώσει στο ίντερνετ ότι θα αυτοκτονήσει, και η δίωξη ηλεκτρονικού εγκλήματος μας έχει ειδοποιήσει.

Δε μπορείς να μην ανημετωπίζεις με μόνιμους επαγγελματίες μια οικογένεια που βρίσκεται σε κρίση με το παιδί τους, ένα παιδί που εξαφανίστηκε και που μετά επιστρέφει στο σπίτι –περίπτωση φυγής εφήβου– και είναι σοβαρά τα πράγματα. Δε γίνεται να το κάνει ευκαιριακά κάποιος, έστω κι επαγγελματίας, αν είναι εθελοντής. Δεν τον ξέρεις, δεν τον έχεις περάσει από έγκριση τέτοια ούτως ώστε να ξέρεις ότι είναι ικανός να αντεπεξέλθει σε μια κρίση.

Σε λίγο, θα κάνουμε test του Amber Alert με όλους τους συνέταιρους και τους συνεργάτες όλων των φορέων. Χρειάζεται να είναι άνθρωποι που γνωρίζουν τεχνολογικά τρόπους με τους οποίους θα γίνει η διαδικασία, αν δε λειτουργήσει το σύστημα και κάτι κολλήσει. Θα πρέπει να γνωρίζουν πως θα τα κάνουμε χειρονακτικά όλα αυτά, πως θα τρέξουν άνθρωποι στην «πρώτη γραμμή», πως θα κινητοποιηθεί η ομάδα διάσωσης που θα έρθει σε λίγο για να δούμε πως μπορούμε να αξιολογήσουμε ένα περιστατικό όπως, για παράδειγμα, είχε συμβεί στην Άνδρο με ένα παιδάκι

που είχε χαθεί. Και στην Άνδρο δεν υπάρχουν υποδομές. Οπότε, καλούσαμε το λιμενικό να βάλει σκάφος για να πάνε οι άνθρωποι με τα σκυλιά κ.λπ., γιατί το 4χρονο παιδάκι που εξαφανίστηκε, κινδύνευε να μπει σε ένα πηγάδι. Και αν το έβρισκαν σκοτωμένο μετά; Τί να το κάνουμε αν θα γινόταν κινητοποίηση κατόπιν εορτής; Γιατί, δυστυχώς, αυτό γινόταν μέχρι τώρα. Περνούσαν 1-2 μέρες, κι αν δε βρισκόταν ένα παιδί, τότε κινητοποιούνταν όλοι. Όμως, ήταν αργά. **Η κινητοποίηση πρέπει να ξεκινάει το πρώτο 2ωρο-3ωρο.**

Φαντάζομαι ότι με τη μονιμότητα των επαγγελματιών, δημιουργείται και καλύτερο κλίμα για τα παιδιά, καθώς δένονται συναισθηματικά με τους ανθρώπους που βρίσκονται δίπλα τους. Σωστά;

Στα στίπια, βέβαια, υπάρχουν σταθερά άτομα γιατί **δε μπορείς να αλλάξεις, άτομα που τα παιδιά εμπιστεύονται** να πουν, για παράδειγμα, την εφηβική τους ανησυχία ή οπδήποτε μπορεί να τους συμβεί. Δε μπορείς κάθε φορά να αλλάζεις τέτοιους ανθρώπους. Ήδη έχουν υποστεί στην ψυχούλα τους ένα «βιασμό», κακοποίηση, βασανισμό κ.λπ. Δε μπορείς να τα βασανίζεις συνέχεια, αλλάζοντας τους ανθρώπους και βάζοντας διαφορετικούς κάθε φορά.

Ήδη έχουν πρόβλημα κάποιες φορές όταν χρειάζεται να αλλάξουμε κάποιους γιατί δεν είναι κατάλληλοι. Δεν είναι μόνο το ότι δένονται, είναι και το ότι αλλάζει ο άνθρωπος. Ο άνθρωπος συνηθίζεται. Έχουν έρθει άνθρωποι, οι οποίοι δεν ήταν κατάλληλοι κι έπρεπε να τους διώξουμε. Έπρεπε να τους καταγγείλουμε γιατί έβαλαν «χέρι» στα πράγματα της αποθήκης. Τους καταγγείλαμε και πήγαν στο Δικαστήριο. Έπρεπε να καταγγείλουμε κάποια η οποία φέρθηκε βίαια. Όταν βάζεις πιπέρι στο στόμα ενός παιδιού, είναι βία για μας. Όμως, αυτή η κυρία το έκανε και το θεώρησε φυσιολογικό. Τη διώξαμε, και ήρθαν όλοι να μας κυνηγήσουν. Ήρθαν επιθεωρήσεις εργασίας, καταγγελίες, το ένα, το άλλο. Όχι! **Δεν κάνουμε πίσω μπροστά στην ακεραιότητα και την αξιοπρέπεια των παιδιών.**

Πόσο πολύ έχει βοηθήσει το «Χαμόγελο του Παιδιού» οικογένειες που αντιμετώπιζαν προβλήματα;

Το «Χαμόγελο» έχει βοηθήσει οικογένειες να στηρίξουν το παιδί τους στο πρόβλημα υγείας και ηθικά, και ψυχολογικά, και υλικά. Επίσης, για τις περιπτώσεις που υπάρχει κρίση μέσα στην οικογένεια, με τη βοήθεια ειδικών επιστημόνων δημιουργήσαμε τη «γέφυρα» επικοινωνίας στα μέλη της οικογένειας. Άλλες φορές, μας τηλεφωνούν τα παιδιά και άλλες, οι γονείς.

Οι ενδοοικογενειακές κρίσεις έχουν να κάνουν με τους εφήβους, με καταστάσεις που δημιουργούνται στο σχολείο, με τους γονείς ή με κακή συμπεριφορά του παιδιού στο σχολείο κ.λπ.

Ένα παράδειγμα... Είχε τηλεφωνήσει μια κοπέλα για να μιλήσει για τη φίλη της που ζούσε μια φρικτή οικογενειακή κατάσταση, και που είχε φτάσει στα πρόθυρα της αυτοκτονίας. Οι γονείς της ήταν χωρισμένοι και η μητέρα της δεν την καταλάβαινε. Η ψυχολόγος, λοιπόν, την ενημέρωνε για το τί θα λείει στη φίλη της. Κάποια στιγμή, μας ενημέρωσε ότι όλα όσα εισέπραξε

σ” αυτό το διάστημα από την επικοινωνία με τους ανθρώπους μας εδώ, τα έγραψε σε ένα χαρτί για να το δώσει στη μητέρα της, ώστε να επικοινωνήσει μαζί της. Μάλιστα, μετά το μετάνιωσε, το έσκισε σε μεγάλα κομμάτια, και η μητέρα της το βρήκε στο καλάθι και το διάβασε. Και από τότε, τα πράγματα άλλαξαν και η μητέρα κατάλαβε τα λάθη της. Αυτό που ήταν το σημαντικότερο, όμως, στο τέλος, ήταν η αποκατάσταση της οικογένειας. Η μητέρα, τα ξαναβρήκε με τον πατέρα. Και η κοπέλα που μας τηλεφωνούσε και μας ζητούσε τη γνώμη μας για τη φίλη της, δεν ήταν η «φίλη», ήταν η ίδια κοπέλα που αντιμετώπιζε το πρόβλημα. Όλα είχαν αίσιο τέλος και, στη συνέχεια, ήρθε κι έγινε εθελόντρια στο «Χαμόγελο του Παιδιού».

Με αφορμή την κακοποίηση που δέχθηκε το 15χρονο κορίτσι στην Πάρο, τί μήνυμα δίνετε;

Εδώ και αρκετά χρόνια που το «Χαμόγελο του Παιδιού» ασχολήθηκε με τις εξαφανίσεις, έδωσε μεγάλη έμφαση στις φυγές εφήβων ή στις εξαφανίσεις εφήβων. Το τελευταίο διάστημα, έχουμε περισσότερα προβλήματα με κοπέλες. **Λέμε σε όλους για τη σοβαρότητα που έχει, έστω και για λίγο, η εξαφάνιση μίας εφήβου ή ενός εφήβου.** Αυτό το περιστατικό, δείχνει πόσο πολύ σημασία πρέπει να δώσουμε στα παιδιά, και πόσο πρέπει να τα προστατεύουμε από κάποιες καταστάσεις. Εδώ, δε μπορούσε να κάνει κανείς τίποτα. Το παιδί πήγε σε ένα μέρος που υποτίθεται ότι είναι πολυσύχναστο. Όμως, εάν περνούσε ο χρόνος και δε βρισκόταν, η αντιμετώπιση θα ήταν «Έλα μωρέ, με το φίλο της πήγε». **Αυτό που έχω να πω, είναι ότι τα παιδιά μας είναι ευάλωτα, τα παιδιά γενικότερα στην Ελλάδα είναι ευάλωτα, σε οποιασδήποτε μορφής κινδύνου. Ο καθένας, λοιπόν, να έχει τα αφτιά του και τα μάτια του ανοιχτά. Είναι σαν να είμαστε γονείς όλων των παιδιών. Το Amber Alert αυτό το καλό έκανε.** Δεν είναι μόνο το ότι βρίσκει ένα παιδί, αλλά το ότι τώρα ο κόσμος νοιάζεται περισσότερο για τα παιδιά. Πρέπει να νοιάζεται για παιδιά. Και πρέπει να καταλάβουν όλοι ότι οι έφηβοι και οι έφηβες δεν είναι παιδιά μιας ηλικίας που μπορούν να προστατεύσουν τον εαυτό τους.

Αρα, όταν βλέπεις κάποιον που του συμβαίνει κάτι, νοιάξου και δώσε σημασία. Μη το θεωρείς ότι είναι ενός άλλου το πρόβλημα.

Αρα, πιστεύω ότι αυτό το φριχτό έγκλημα σε βάρος της ψυχής και του σώματος ενός παιδιού, μας δείχνει ακόμα περισσότερο το πόσο πρέπει να νοιαστούμε για τα παιδιά μας και πόσο όλοι μας πρέπει να είμαστε επέκταση της οικογένειας του κάθε παιδιού.

Όσον αφορά την εξαφάνιση παιδιών, το «Χαμόγελο» κινείται πιο γρήγορα από τη γραφειοκρατία;

Το «Χαμόγελο», **«γκρεμίζει τοίχους»**, όχι απλώς τη γραφειοκρατία.

Τώρα πλέον, δεν αφήνουμε να περνάει ούτε δευτερόλεπτο. Νομίζαμε ότι με την κινητοποίηση του Amber Alert οι υπηρεσίες κινητοποιούνται, δραστηριοποιούνται. Όμως, καταλάβαμε ότι αυτό δε γίνεται. Οπότε, αναγκαστήκαμε και δημιουργήσαμε συντονιστική ομάδα για την έρευνα και διάσωση.

Εκτός των άλλων, έχουμε ειδικά εκπαιδευμένα σκυλιά, υλικοτεχνική υποδομή, ενώ αξιοποιούμε και το λιμενικό, και την πυροσβεστική με άτομα που έχουν τη διάθεση να κάνουν τη «διαφορά». Γιατί «αφηρημένα», είναι το «αφηρημένο» το γνωστό που ονομάζουμε

«γραφειοκρατία».

Όμως, συγκεκριμένα, δομημένα, χάρη σ' αυτούς τους ανθρώπους, βρίσκουμε αποτέλεσμα. Άρα, υπάρχουν άνθρωποι μέσα στο σύστημα. Είναι μονάδες όμως, χωρίς να υπάρχει οργάνωση. Άρα, αν τύχαινε κάποιος που θα οργάνωνε αυτούς τους ανθρώπους, σε όλα τα επίπεδα, θα είχαμε μια καλύτερη Ελλάδα. Το «Χαμόγελο», λοιπόν, αποδεικνύει ότι υπάρχει μια καλύτερη Ελλάδα. Με τον καλό Εισαγγελέα στον Άρειο Πάγο, με τον καλό Εισαγγελέα ανηλίκων, με τον καλό αστυνομικό, με τον καλό γιατρό, με ανθρώπους που έχουν διάθεση να κάνουν τη «διαφορά». Χάρη σ' αυτούς, όλα αυτά τα χρόνια καταφέρνουμε και «ρίχνουμε τους τοίχους» της γραφειοκρατίας.

Έχετε να θυμάστε συγκινητικές, δυνατές στιγμές με παιδιά που ήρθαν σε μικρή ηλικία στο «Χαμόγελο», που μεγάλωσαν κοντά σας, και που τώρα έχουν ανοίξει τα «φτερά» τους;

Είναι πολλές οι συγκινητικές εικόνες. **Με τα παιδιά που έχουμε μεγαλώσει, κρατάμε επαφή.** Τί να πρωτοθυμηθώ... Τη Μ., ας πούμε, που είναι 30 χρονών... Στο γάμο της ήμασταν εκεί. Και την οικογένειά της που βρέθηκε, και όταν έχασε τη δουλειά της εκείνη και ο άντρας της, ήρθαν σ' εμάς για να μιλήσουμε σαν οικογένεια. Και φυσικά η επαφή θα συνεχιστεί, όχι μόνο όταν θα έχουν πρόβλημα, αλλά και στις γιορτές και γενικά. Και τώρα που είχε ένα πρόβλημα υγείας, το οποίο χρειαζόταν ειδική αντιμετώπιση, πάλι η «οικογένειά» της ήταν κοντά της.

Τη Μ., πάλι, την είχαμε από 10 χρονών. Μπήκε στο Πανεπιστήμιο και σπούδασε. Κι όμως, παρ' όλο που δεν είχε προηγούμενη καλή μαθητική ζωή μέχρι τα 10 της χρόνια, κατάφερε και μπήκε στο Πανεπιστήμιο. Και μόλις παντρεύτηκε ένα πολύ καλό παιδί. Γνωρίστηκαν όταν ήταν 25 χρονών στη Μυτιλήνη όπου σπούδαζε. Ενημέρωσε τη γυναίκα μου –δεν τηλεφώνησε κατευθείαν σ' εμένα– ότι είναι έγκυος και της είπε για μένα *«Πώς θα του το πούμε μην πάθει τίποτα; Όχι δε θα του το πούμε μη μου βάλει τις φωνές»*. Φυσικά κι έπρεπε να αντιμετωπίσω τα πράγματα... Εγώ δεν είχα κορίτσια, είχα αγόρια και δεν ήξερα πώς να χειριστώ τα πράγματα. Όμως, έπρεπε.

Και φυσικά της είπα να έρθει να γνωρίσουμε και τον άνθρωπο αυτόν από κοντά. Ήρθαν λοιπόν, που τους είχαμε ετοιμάσει το τραπέζι, και όταν μπήκαν μέσα του είπε **«Να σε συστήσω στον μπαμπά μου»**. Είπα, λοιπόν, στο σύντροφό της ότι **είμαστε μια μεγάλη οικογένεια**. Παντρεύτηκαν, και πριν από λίγο διάστημα γεννήθηκε το παιδάκι τους. Είναι μοναδική στιγμή αυτή... Με το που βγήκε έξω η Μ., μου έπιασε τα χέρια, με φίλησε και μου είπε *«Πώς μπορούν να εγκαταλείπουν τα παιδιά τους;»*... Μου είπε και άλλα λόγια που εκείνη ήθελε να μου πει και που τα αισθανόταν να τα πει... Πήρα το μωράκι αγκαλιά, βγάλαμε μια φωτογραφία, κι έγραψαν στο σάιτ μας *«Γίναμε παππούδες»!*

Όπως μοναδική στιγμή ήταν και με την Κ., που παντρεύτηκε και που ήμουν εκεί. Τη στιγμή που ο παπάς έλεγε για την οικογένεια που υποτίθεται ότι είναι μαζί, γύρισε το κεφάλι της και με κοίταζε με ένα τόσο μεγάλο νόημα...

Είναι και ο Α., που μεγάλωσε μαζί μας και ήρθε από το σπίπ της Κέρκυρας στην Αθήνα για να σπουδάσει. Είχε κάνει την πρακτική του σε μια εταιρεία, και ήταν τόσο καλός που, στη συνέχεια, τον προσέλαβαν. Όταν του είπαμε πως θα του προσφέρουμε ένα διαμερισμάκι από αυτά που μας αφήνουν παππούδες και γιαγιάδες, μας είπε *«Όχι, εγώ τώρα δουλεύω και να το διαθέσετε σε κάποιο φοιτητή»*. **Αισθάνθηκα περήφανος λοιπόν για τον Α., γιατί δεν έβαλε το χρήμα ή το κέρδος**

μπροστά. Άρα, κάτι κάναμε για να μεγαλώσουμε αυτό το παιδί.

Πριν από λίγες εβδομάδες, ήρθε και μου είπε ότι η εταιρεία του δεν πάει καλά και ότι απολύθηκε μαζί με άλλους συναδέλφους του. Τον προσλάβαμε εμείς.

Είναι συνταρακτικές στιγμές, καθώς και στιγμές που δίνεις σε ένα παιδί τη δυνατότητα να κάνει μεταμόσχευση, να φύγει στο εξωτερικό, να καλύψει όλα τα έξοδα, και μετά να επιστρέφει σώο έχοντας γίνει καλά. Μπορώ να μιλάω πάρα πολλές ώρες για τέτοιες εμπειρίες... Έχουμε τρομαχτικά καλές εμπειρίες... Όταν, πάλι, ανεβαίνει η αδρεναλίνη προσπαθώντας να σώσεις ένα παιδί, είτε οδηγώντας γρήγορα για να προλάβεις γιατί πεθαίνει, είτε τρέχοντας για να το σώσεις γιατί εξαφανίστηκε και βρίσκεται κάπου, και όταν τελειώνει αυτό με ένα αίσιο τέλος, είναι η γαλήνη και η ηρεμία ότι «Να, μπορέσαμε και τα καταφέραμε και σώσαμε και αυτό το παιδί». Και μετά, πας στη συνέχεια, για τα επόμενα...

**** «Το Χαμόγελο του Παιδιού» έχει συνέχεια και πρέπει να έχει συνέχεια. Τα θεμέλιά του είναι χτισμένα επάνω στην αγάπη για το παιδί. Ακόμα και αν δεν το ξέρει κάποιος, μπορεί εύκολα να το διαπιστώσει αν επισκεφθεί ένα από τα σπίτια του Συλλόγου.**

Όταν ανοίγει η πόρτα, είναι σαν να μπαίνεις σε ένα κανονικό σπίτι, στο σπίτι μία ζεστής, αγαπημένης και φιλόξενης οικογένειας με μεγάλη αγκαλιά. Τα χρώματα χαρούμενα. Οι «μαμάδες» χαμογελαστές. Τα παιδιά χαμογελαστά κι ανέμελα παίζουν, διαβάζουν, συζητάνε μεταξύ τους στα δωμάτια, την αυλή ή το σαλόνι. Και ο «μπαμπάς» τους, ένας και πάντα στο πλευρό τους, για τα όμορφα και τα δύσκολα... **Πάντα εκεί...**

Μπορείτε να ενημερωθείτε για το έργο του Συλλόγου από ΕΔΩ: [«Το Χαμόγελο του Παιδιού – Τι κάνουμε»](#), και μετά σκεφτείτε...

«Άραγε, τί θα γινόταν αν δεν υπήρχε το «Χαμόγελο του Παιδιού»;»... Έστω και μία απάντηση να δώσετε, θα καταλάβετε ότι, τελικά, πρόκειται για έργο ζωής... Το πιο υπέροχο; Ότι ξεκίνησε από ένα παιδί...

Δείτε ακόμη:

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ:

